

Στώνα χέρι τὸ κοντάρι,
στ' ἄλλο χέρι τὸ σπαθί,
ἢ τὴν νίκη θενά πάρη,
ἢ τὸ Γένος θά χαθῆ.

Γιατί εἶν' ὀλίγ' οἱ φίλοι,
κ' οἱ ἔχθοροι τοῦ μυρμηγκιά
καὶ δὲν ἔχει ποῖον νὰ στείλῃ
νὰ μηνύσῃ στὴν Φραγκιά :

"Αχ! Φραγκιά, χριστιανευμένη
μ' εὐαγγέλιο γραικικό,
πῶς ὑπόφερες νὰ γένη
τέτοιο ἀπίστευτο κακό!

Πῶς 'παράτησες νὰ πλήξῃ
τῆς σκλαδιάς ἢ μαχαιριά
τὸν λαό, ποῦ σ' ἔχει δείξει
τί θά 'πῆ ἐλευθεριά.

Ταῦτα 'σκέφθῃ πῶς δὲν ἔχει
ποῖον νὰ στείλῃ νὰ τὰ 'πῆ,
καὶ σὰν θύελλα διατρέχει,
καὶ χτυπᾷ σὰν ἀστραπή.

Τότ' ἀπὸ τὸ λάβαρό του
ἐσηκώθηκα γοργό,
τὸ πικρὸ παράπονό του
νὰ κηρύξω κἂν ἐγώ.

Χάμου πέταξα, μὲ βλέμμα
ἀπὸ φρίκη νεκρικό,
μου ἐδάφηκε στὸ αἷμα
τὸ στηθάκι τὸ λευκό.

'Ψηλοπέταξα, ἀπὸ χάμου,
μέσ' στὴν μάχῃ τὴν βαθεία,
'φαλιδισαν τὴν νουρά μου
τ' ἀναριθμητὰ σπαθιά.

Δι' αὐτὸ λαλῶ θλιμμένα
ἀπὸ τὴν ἡμέρ' αὐτή,
κ' ἔχω στήθῃ 'ματωμένα
καὶ νουρά φαλιδιστή.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προχθὲς ὁ νεότευκτος διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς Δ.
μεταβαίνει εἰς τοῦ καθηγητοῦ του κ. Α* ἵνα τὸν
ἀποχαιρετίσῃ καὶ τὸν εὐχαριστήσῃ συνάμα ἐπὶ τῇ
ἀναγορεύσει του.

— Θὰ σᾶς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων, κύριε καθη-
γητά, διότι πᾶν ὅ,τι γνωρίζω εἰς ἐσᾶς καὶ μόνον τὸ
ὀφείλω.

— Καλὲ γιὰ τόσῃ μικρὰ πράγματα δὲν ἀξίζει νὰ
γίνεται κἂν λόγος, ἀπαντᾷ ὁ καθηγητής, ὅστις ἐγνώ-
ριζε πόσον ἐβόρυνον αἱ γνώσεις τοῦ μαθητοῦ του.

* *

Ὁ ἀστυνόμος πρὸς τὸν κλητῆρα. Ποιανοῦ
ἀρχεῖου ἦσαν τὰ ζῶα ποῦ ἐμπήκαν καὶ ἐρήμαξαν
τὸν δημόσιον κήπον;

Ὁ κλητῆρ. — Ἰδικά σας, κύρ ἀστυνόμε!

* *

Ὁ Ἀγαθόπουλος εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν φίλου
του, τοῦ ὁποῦ αἰφνης ἢ σύζυγος καταλαμβάνεται
ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ καὶ γεννᾷ ὠραῖον ἀγο-
ράκι.

Τοῦτου γενομένου, ὁ Ἀγαθόπουλος τρέχει νὰ εὔρῃ
τὸν εὐτυχῆ πατέρα, εἰς ὃν θέλει νὰ ἀναγγεῖλῃ πρῶ-
τος τὴν χαρμόσυνον εἰδήσιν.

— Ἡ γυναῖκά σου ἐγέννησε! τῷ φωνάζει ἄμα
ἰδὼν αὐτόν.

— Καὶ τί παιδί ἔκαμεν;

— Μάντευσε ἂν ἤμπορεῖς . . .

— Θηλυκό, ἔ;

— Ὅχι δὲν ἔκαμε θηλυκό.

— Ἄ, ἀρσενικό λοιπόν; Τί εὐτυχία!

— Μπα, καὶ πῶς τὸ ἐμάντευσες! λέγει ἐκπλη-
κτος ὁ Ἀγαθόπουλος. Κατάλαβα, κάποιος θά εἶχεν
ἔλθει προτῆτερα καὶ σοῦ τὸ εἶπε!

ΛΗΘΕΙΑΙ

Πόσον σπανίως συμφωνοῦν τὰ μέσα μὲ τὰ ἔξω!
Μὲ τὰ στολιδία πάντοτε ὁ κόσμος ἀπατάται.

Ἴδὲ τὰ δικαστήρια: Ὑπόθεσις ὑπάρχει,
ὅσον καὶ ἂν τὴν φαντασθῆς αἰσχρὰν καὶ σαπημένην,
ὅπου μὲ λόγια εὐμορφα ἐὰν τὴν καρυκεύσῃς
δὲν κρύπτονται τὰ αἴσχη της; Ἴδὲ καὶ τὴν θρησκείαν:
Ὑπάρχει πλάνη, αἵρεσις, ποῦ δὲν θά τύχῃ κάποιος
μὲ ὕφος ἐπιβλητικὸν νὰ τὴν καθιερώσῃ
διὰ τοῦ κύρους τῶν Γραφῶν, καὶ τὴν ἀναιδειάν της
μ' εὐπρόσωπα στολισματα νὰ τῆς περικαλύψῃ;
Κάθε κακία ἤμπορεῖ, ὅσον χονδρὴ κ' ἂν εἶναι
μὲ κἂτι πρόσχημα ἀρετῆς νὰ στολισθῇ ἀπ' ἔξω.
Πόσοι δειλοί, μὲ τὴν καρδίαν ὡσὰν τὴν ἄμμον χαύνην,
ἂν κρίνης ἀπ' τὰ γένειά των εἶν' Ἡρακλεῖς ἢ Ἄρεις,
κ' ἂν τοὺς σκαλίσῃς — κάτασπρον τὸ αἷμά των ἄν
[γάλα.

Μὲ μόνον τὰ φυτρώματα κοσμοῦνται τῆς ἀνδρίας,
νὰ φαίνωνται ἐπιφόβοι! Ἴδὲ κ' ἡ ὠραιότης,
ἰδὲ πῶς ἀγοράζεται κ' ἐκείνη μὲ τὸ ζῆγι.

Εἰς τοῦτο δὲ μᾶς γίνεται τὸ παρὰ φύσιν θαῦμα,
νὰ εἶναι πλέον ἐλαφραὶ αἱ μᾶλλον φορτωμένοι.
Καὶ πόσα δὲ χρυσὰ σγουρά, στρημένα σὰν τὰ φεῖδια,
ποῦ σείονται κ' ἀφίνονται ἀέρας νὰ τὰ παίζῃ
ἔς ἄλλην ἀνήκουν κεφαλὴν, κ' ἐκεῖνο τὸ κρανίον
ὅπου ἐπρωτοσύτρωσαν εὕρισκεται ἔς τὸν τάφον!
Ὡστε λοιπὸν οἱ στολισμοὶ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
εἰμὴ ἀκτὴ ἀπατηλὴ πελάγους φρικτοτάτου.
Ἡ σκέπη χρυσοῦφαντη — καὶ κρύπτει μίαν μαύρην.
Εἰς ἕνα λόγον, πρόσχημα τῆς ἀληθείας εἶναι,
καὶ μὲ αὐτὸ οἱ πονηροὶ φρονίμους παγιδεύουν.

(Ἐκ τοῦ «Ἐμπορίου τῆς Βενετίας» τοῦ Σαισκοπεῖρου κατὰ μετάφρ. Δ. Βικίλια).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μοναὶ ἐν Ἑλλάδι. — Τὸ νῦν προσωπικὸν ὄ-
λων τῶν μονῶν τοῦ κράτους κατὰ τινα πίνακα, ὃν ὁ
ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργὸς ὑπέβαλεν εἰς τὴν

βουλῆν, ἀνέρχεται εἰς 3743, ἐξ ὧν μοναχοὶ 1781, μοναχαὶ 222, δόκιμοι 638, δόκιμαί 74, καὶ ὑπηρεταὶ 1028. Τὰ ἔσοδα τῶν μονῶν κατὰ τὸ 1883 ἀνῆλθον εἰς δρ. ν. 2,385,065, τὰ ἔξοδα εἰς δρ. 1,570,116, ὥστε ὑπάρχει πλεόνασμα δρ. ν. 814,949, ὅπερ εἶναι κατατεθειμένον εἰς τὰς τραπέζας καὶ τὰ δημόσια ταμεῖα.

Σημειώσαντες προηγουμένως τὴν περιέργον παρατήρησιν περὶ τῆς ποσότητος τῶν τριχῶν, ἃς περιέχει ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου, συμπληροῦμεν αὐτὴν δι' ἄλλης οὐχ ἥττον ἀξιοπεριέργου, ὅτι δηλ. θεωρεῖται ὡς μαθηματικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχοντες τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τριχῶν εἰς τὴν κεφαλὴν. Πράγματι κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Wilson ὁ ἀριθμὸς τῶν τριχῶν μιᾶς κεφαλῆς ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἀνώτερος τῶν 127,920· ἡμεῖς παραδεχθῶμεν ἔτι καὶ 150,000, λαμβάνοντες τὴν δαυτεράν κόμην, ἣτις ὑπάρχει. Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς γῆς εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερος, συμποσοῦμενος εἰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων. Ἐξ ὧν λοιπὸν τῶν κατοίκων δὲν δύναται νὰ ὑπάρχωσιν ἢ μόνον 150,000 ἄνθρωποι ἔχοντες διάφορον ἀριθμὸν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ποικίλλοντα μεταξὺ 1 καὶ 150,000· ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἔχουσιν ἀριθμὸν τριχῶν περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν δύο προσημειωμένων ἀριθμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς γῆς ὑπερβαίνει τὸ δισεκατομμύριον, ἀναγκαίως ἔπεται ὅτι πολλοὶ αὐτῶν ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τριχῶν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἰταλὸς δόκτωρ Παῦλος Ρικάρδης ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως περιέργους παρατηρήσεις περὶ τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἀνθρώπου, ἐξ ὧν ἐραυρίζμεθα τὰ ἐπόμενα. Μεταξὺ τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ μήκους τῶν βραχιόνων αὐτοῦ τεταμένον ὑπάρχει σταθερὰ ἀναλογία. Παρὰ τοῖς πιθήκοις τὸ μήκος τῶν βραχιόνων τεταμένον εἶνε πολὺ μεγαλύτερον τοῦ ἀναστήματος αὐτῶν ἢ παρ' ἀνθρώποις· σχετικῶς δὲ πάλιν παρὰ τοῖς Νέγροις, Νηγηρίταις καὶ Παπούαις ἡ ἔκτασις τῶν δύο βραχιόνων εἶνε μακροτέρα τοῦ ἀναστήματος ἢ παρὰ τῇ καυκασίᾳ φυλῇ. Κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν δὲν φαίνεται ὑπάρχουσα μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς ἔκτασεως τῶν δύο βραχιόνων· μέχρι δὲ τοῦ 7 ἢ 8 ἔτους τῆς ἡλικίας τὸ μήκος τῆς ἔκτασεως τῶν βραχιόνων εἶνε σχεδὸν πάντοτε κατώτερον τοῦ μήκους τοῦ ἀναστήματος. Μετὰ τὸ 8^{ον} ἔτος τὸ μήκος τῶν βραχιόνων ἀρχεται αὐξάνον, ὥστε καὶ ὑπερβαίνει κατόπιν τὸ τοῦ ἀναστήματος. Ἡ ἀναλογία μεταξὺ ἀναστήματος καὶ τῆς ἔκτασεως τῶν βραχιόνων μένει σχεδὸν πάντοτε ἀναλλοίωτος παρὰ τῇ γυναικί, ἅμα εἰσέλθῃ εἰς τὸ 20^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας. Ὑποτιθεμένον ὅτι τὸ ἀνάστημα ἔχει μῆκος 1000, ἡ ἔκτασις τῶν βραχιόνων παρὰ μὲν τῷ ἐφήβῳ ἀνδρὶ ἔσται 1045, ἦτοι κατὰ 45 χιλιοστόμετρα ἀνωτέρα, παρὰ δὲ τῇ γυναικί 1015. Κατὰ μέγιστον ὅρον τὸ μὲν ἀνάστημα δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν ἔκτασιν τῶν βραχιόνων κατὰ 10 ὑφεκατόμμετρα, τὰ νάπαλιν δὲ ἡ ἔκτασις τῶν βραχιόνων τὸ ἀνάστημα κατὰ 19 ὑφεκατόμμετρα.

Τὴν ἔμφυτον καὶ ἀπειρὸν ὄντως φιλανθρωπίαν τοῦ

ἄρτι ἀποθανόντος Γεωργίου Ζαρίφη μαρτυροῦσι πολλαὶ περιστάσεις, ὧν μίαν λίαν χαρακτηριστικὴν δημοσιευμένην ἐν τῷ «Κόσμῳ» Κωνσταντινουπόλεως μεταφέρομεν ἐνταῦθα.

«Ὅτε πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ ἀείμνητος μετέβη εἰς Παρίσιους, μετὰ τινῶν ἐβδομάδων διαμονῆν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ καὶ πολυθελήτρῳ πρωτεύουσῃ κατελήφθη ὑπ' ἀθυμίας καὶ μελαγχολίας, ἣτις ἤρξατο ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ. Τοῦτο παρετηρήθη ὑπὸ τὸν περι αὐτόν, εἰς δὲ τῶν οικειοτάτων αὐτῷ ὁμογενῶν τραπεζιτῶν, ἠρώτησεν αὐτὸν ἡμέραν τινὰ διατὶ φαίνεται ἀθυμος. Ὁ Γεώργιος Ζαρίφης ἀπεκρίνατο ἀσαφῶς πῶς, εἰπὼν ὅτι «στενωχωρεῖται ἐν Παρίσιος». Ἀληθῶς, ὁ Γεώργιος Ζαρίφης ἐστενωχωρεῖτο ἐν Παρίσιος, διότι δὲν περιευκλόυτο ὑπὸ τῶν αἰτούντων χάριτας, διότι δὲν ἐβλεπε καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν ἀνθρώπους πάσχοντας, ἐπικαλουμένους τὴν ἀρωγὴν του, διότι δὲν ἐδίδοτο αὐτῷ ἀρορμὴ συνεχοῦς εὐποιίας. Κατὰ συγκυρίαν, ὅτε εἶπε τοῦτο, εἰς τῶν ὑπηρετῶν προσελθὼν ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐνσφράγιστον φάκελλον. Ἀποσφραγίσας ἀνέγνω τὸ ἔγγραφο, κατὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν οἱ περὶ αὐτὸν εἶδον τὴν ὄψιν αὐτοῦ φαιδρυνομένην καὶ ἐπανθῶν τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο μειδίαιμα, ὅπερ ἦν ἡ ἔκφρασις τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐνεποιεῖ αὐτῷ ἡ πράξις τοῦ ἀγαθοῦ.

— Ἐδῶ εἶνε ὁ νέος αὐτός; εἶπέ του ἀμέσως νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ Ζαρίφης· καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἀτολμος καὶ ὠχρὸς νεανίας, ὅστις, ποθῶν νὰ σπουδάσῃ, ὑφίστατο ἐν Παρίσιος μυρίας στερήσεις ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Ὁ νέος ἀνέλαβε τὸ χρῶμα αὐτοῦ εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν Γεώργιον Ζαρίφην μετὰ γέλωτος καὶ πατρικοῦ φίλτρου δεξιούμενον καὶ ἐρωτῶντα τὰ κατ' αὐτόν.

— Μὲ πόσα φράγκα εἰμπορεῖς, παιδί μου, νὰ ζήσης καὶ νὰ σπουδάσῃς ἐδῶ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ νέος ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ἀμυχανῶν ν' ἀποκριθῆ, εἶτα ὑπετραύλισε·

— Θὰ ζήσω καὶ θὰ σπουδάσω μὲ ἑκατόν, μὲ ἐξήντα, μὲ 50 φράγκα τὸν μῆνα, ἐν μόνον εἶχα αὐτὰ τακτικῶς καὶ ἀσφαλῶς.

— Ὅχι, παιδί μου, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται. Ἐεῦρω ἐγὼ τὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ ἔχῃς τοῦλάχιστον 350 φράγκα τὸν μῆνα. Αὐτὰ ἀπὸ σήμερον θὰ τὰ ἔχῃς ἀπὸ ἐμέ· πήγαινε λοιπὸν, ἀλλὰ νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής καὶ νὰ ζῆς μὲ οικονομίαν, διότι ἄλλως ἐδῶ δὲν σοῦ φθάνουν οὔτε 350 χιλιάδες φράγκα.

Παραλείπομεν τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἀπόρου σπουδαστοῦ, σημειοῦμεν δὲ μόνον ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Γεώργιος Ζαρίφης ἦτο ἄχρι τῆς ἐσπέρας εὐθυμος καὶ ζωηρός.

Ἡ ὑπὸ τὸν περικλεῆ Κῶχ ἐπιτροπὴ τῶν Γερμανῶν ἰατρῶν ἡ πεμφθεῖσα εἰς Αἰγύπτου εἰς Ἰνδικήν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰ ἐπὶ τῶν χολερίωντων πειράματα, ἐπέτυχε σπουδαιότατα ἀποτελέσματα. Εἰς τοὺς στομάχους πάντων τῶν ἀναταμέντων πτωμάτων ἀνευρέθη τὸ μικρόβιον, ὅπερ ὑποτίθεται ὅτι γεννᾷ τὴν ἐπιδημίαν. Ἄγγλος δὲ τις ἰατρός, ὀνόματι Ρίχαρδς κατώρθωσε καὶ νὰ μεταδώσῃ τεχνητῶς δι' ἐμβολιασμοῦ τὴν νόσον εἰς χοῖρον, ὅστις ἀπέθανεν ἐντὸς τριῶν ὡρῶν.